

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **P. T. N. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2015, čj. MV-102869-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2016, čj. 30 A 122/2015-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni bylo s platností od 23. 7. 2007 uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 5. 2016, čj. OAM-1354-15/ZR-2015, byla platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky zrušena podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky. Ministerstvo vnitra dospělo na základě správního řízení k závěru, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky nepřetržitě od roku 2007 až do 28. 4. 2015, kdy

přicestovala zpět na území EU. Naplnila tedy podmínku nepřetržitého pobytu mimo území po dobu delší než šest let a povolení k trvalému pobytu jí bylo zrušeno. Žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Ten ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Shledal, že správní orgány zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu. Správně vycházely z přechodových razítek obsažených v cestovním dokladu žalobkyně, přestože byl vydán až v roce 2014. Vyznačené údaje nebyly v rozporu s tvrzením žalobkyně o jejích cestách a překročení státních hranic a žalobkyně netvrdila, že by v mezidobí cestovala do České republiky a při této cestě nedošlo k vyznačení razítka v jejím cestovním pase. Správní orgány byly oprávněny použít kopii cestovního pasu žalobkyně jako důkazní prostředek bez ohledu na to, že žalobkyně neudělila výslovný souhlas s pořízením této kopie. Jiný postup by jim neumožnil vykonávat své úkoly. Též použití čestného prohlášení žalobkyně jako podkladu pro rozhodnutí bylo v souladu se zákonem. Žalovaná dále vycházela z výslechu ze dne 20. 5. 2015 a z žalobkyní předložených potvrzení o studiu.

[3] K posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života krajský soud připomněl, že § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet situací, kdy zákonodárce přiměřenost dopadů rozhodnutí již dopředu posoudil a upřednostnil veřejný zájem, nebo toto posouzení není nutné. V případě uvedeném pod písm. d) cizinec po velmi dlouhé časové období na území ČR nepobývá, a povolení k trvalému pobytu tedy fakticky nevyužívá, jeho zrušení tudíž obvykle nemůže znamenat výraznější zásah do jeho soukromého a rodinného života; tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Správní orgány tedy nepochybily, jestliže v daném případě neposuzovaly přiměřenost dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

II. Shrnutí kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Namítla, že rozhodnutí krajského soudu je založeno na nesprávném právním posouzení a jedná se o nepřezkoumatelné rozhodnutí, a to pro nedostatek důvodů. Krajský soud se nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a tím aproboval nesprávná a nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[6] Podle stěžovatelky trvaly důvodné pochybnosti o skutkové verzi správních orgánů. Krajský soud dle stěžovatelky nesprávně posoudil žalobní námitky, jimiž namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a důkazní nouzi správních orgánů. Správní orgán vzal za základ svého rozhodnutí v podstatě pouze kopii cestovního dokladu stěžovatelky, která byla navíc pořízena v rozporu se zákonem. Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že správní orgán prvního stupně neporušil ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), tím,

pokračování

že pořídil kopii stěžovatelčina cestovního dokladu bez jejího souhlasu. Cestovní doklad byl v podstatě jediný důkaz, který však nebyl spolehlivý, protože cestovní doklady osob z třetích zemí nejsou pravidelně označovány přechodovými razítky. Čestnému přihlášení stěžovatelky, které bylo jako důkaz použito, nelze přikládat přílišnou váhu. Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo ve správním řízení řádně prokázáno bez důvodných pochybností.

[7] Stěžovatelka dále namítla, že se krajský soud nevypořádal správně s její námitkou proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí správními orgány. Stěžovatelka namítá, že tak měly správní orgány učinit zejména s ohledem na ustanovení § 2 správního řádu a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Povinnost posuzovat přiměřenost ve věcech zrušení trvalého pobytu vyplývá ze samotné podstaty intenzivního zásahu těchto rozhodnutí do soukromé sféry cizince. Napadený rozsudek byl vydán v rozporu s právními předpisy a je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelný.

[8] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

[9] Součástí kasační stížnosti byl i stěžovatelčin návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tomu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 11. 2016, čj. 10 Azs 205/2016-42, vyhověl a odkladný účinek kasační stížnosti přiznal.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost, Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejprve touto kasační námitkou. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost, ať již pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů, Nejvyšší správní soud neshledal. Krajský soud dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně hodnotil. Vysvětlil také, proč shledal žalobní námitky nedůvodnými a proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěla žalovaná a před ní i správní orgán prvního stupně.

[15] Dále NSS přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu zbylých kasačních námitek. Stěžovatelka uvedla v kasační stížnosti námitky stejného obsahu, které uplatnila již v průběhu odvolacího řízení i v řízení o žalobě před krajským soudem. Stěžovatelčinou argumentací se již zabýval žalovaný a vypořádal ji i krajský soud v napadeném rozsudku.

[16] Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže (....) d) cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let,"*. V projednávané věci bylo v průběhu správního řízení prokázáno, že stěžovatelka pobývala mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Nejvyšší soud nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, že správní orgány vzaly za základ svého rozhodnutí pouze kopii cestovního dokladu stěžovatelky, která byla navíc pořízena v rozporu se zákonem. Žalovaná prokázala, že stěžovatelka pobývala mimo území ČR nepřetržitě od roku 2007 až do dubna 2015, na základě celé skupiny důkazů, které se vzájemně logicky doplňují (viz část V.1 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Kromě cestovního pasu se jedná o prohlášení stěžovatelky z 30. 4. 2015 a 20. 5. 2015, potvrzení o studiu ve Vietnamu v letech 2007 – 2010, diplom z denního studia na Hanoi Open University ze dne 26. 8. 2014.

[17] Cestovní doklad platný od roku 2014 byl tedy pouze jedním z důkazů. Obsahuje otisk přechodového razítka svědčícího o tom, že stěžovatelka přicestovala na území EU dne 28. 4. 2015. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací krajského soudu, že přestože z cestovního pasu nelze získat informace o období před dnem jeho vydání, obsahuje informaci o datu návratu žalobkyně na území EU dne 28. 4. 2015, což odpovídá ostatním skutečnostem vyplývajícím z dokazování. Stěžovatelce nic nebránilo tvrdit a prokazovat, že na českém území pobývala v rozhodném období i jindy. To však neučinila, takže správní orgán vzal za prokázané, že zde v jiném období, než které vyplývalo z provedených důkazů, nepobývala.

[18] Stěžovatelka dále namítla, že kopie cestovního dokladu je pro náležité zjištění skutkového stavu zásadně nedostačující, neboť se jedná o nespolehlivý důkaz, protože v rozporu s povinnostmi uloženými evropskou legislativou nejsou pravidelně cestovní doklady osob z třetích zemí označovány přechodovými razítky. Povinnost opatřovat cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při přechodu hranic schengenského prostoru otiskem razítka vyplývá z nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Čl. 11 odst. 1 citovaného kodexu pak stanoví vyvratitelnou domněnku, že *„[n]ení-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě"*. Tuto domněnku má dotčená osoba možnost vyvrátit předložením věrohodných důkazů (např. letenky) dokládajících, že podmínky stanovené pro maximální délku pobytu mimo území států Evropské unie dodržela. Nejvyšší správní soud shodně rozhodl např. v rozhodnutí ze dne 20. 7. 2017, čj. 1 Azs 139/2017-30, či v rozhodnutí ze dne 21. 12. 2017, čj. 8 Azs 261/2016-51.

[19] Nejvyšší správní soud tedy nevylučuje, že v praxi může nastat situace, ve které údaje uvedené v cestovním dokladu neodpovídají skutečnému stavu. V takovém případě však

pokračování

je na stěžovatelce, aby prokázala, že se v rozhodném období nacházela na území členských států Evropské unie. To stěžovatelka netvrdila a neprokazovala ve správním ani v následném soudním řízení. Správním orgánům proto nelze vytýkat, že při svém rozhodování vycházely zejména z kopie cestovního pasu stěžovatelky.

[20] Pro úplnost se Nejvyšší správní soud vyjadřuje též k námitce stěžovatelky, která nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že správní orgán prvního stupně neporušil ustanovení zákona o ochraně osobních údajů tím, že pořídil kopii stěžovatelčina cestovního dokladu bez jejího souhlasu. Kopie stěžovatelčina cestovního pasu nebyla pořízena za účelem shromažďování či dalšího zpracovávání osobních údajů stěžovatelky ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, ale pro zjištění skutkového stavu ve správním řízení. Na takové případy se úprava zákona o ochraně osobních údajů nevztahuje, jak je stanoveno v § 3 odst. 4 tohoto zákona.

[21] Poslední námitka stěžovatelky se týkala nutnosti posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života. Tato námitka je formulována zcela obecně, obsahuje pouze konstatování o porušení povinnosti posoudit dopady do soukromého a rodinného života stěžovatelky, aniž jsou zde uvedeny jakékoliv konkrétní skutečnosti. Nejvyšší správní soud k takto uplatněné námitce ověřil, že krajský soud se této otázce věnoval a stěžovatelka jeho hodnocení nijak nevyvrací.

[22] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že ve správním řízení bylo řádně a dostatečně prokázáno naplnění podmínky podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pro zrušení platnosti trvalého pobytu, tj. že stěžovatelka pobývala mimo území České republiky déle než 6 let. Krajský soud správně dovodil, že žalobní námitky nejsou opodstatněné, a proto žalobu zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu